

ULF KVENSLER

V ZAJETÍ
DIVOČINÁRY

THRILLER

V ZAJETÍ
DIVOČINY

Copyright © Ulf Kvensler 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Opatřilová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3628-7 (pdf)

ULF KVENSLER

V ZAJETÍ
DIVOČINY

přeložila Veronika Opatřilová

VENDETA

Obsah

STOCKHOLM, ČERVENEC 2019

UPPSALA, LISTOPAD 2009

STOCKHOLM, ČERVEN 2010

UPPSALA, ŘÍJEN 2009

UPPSALA, ČERVEN 2010

UPPSALA, ZÁŘÍ 2009

Adamovi a Olivii

Rádiová komunikace mezi ambulantní helikoptérou a gällivarskou nemocnicí, 15. září 2019, 14.16

„Vyzvedli jsme teď jednu ženu u Aktse.“

„Ano?“

„Je podchlazená a v dost špatném stavu. Reaguje, ale to je vše.“

„Dobře.“

„Nemá s sebou žádné doklady, ale tvrdí, že se jmenuje Anna.“

„Rozumím.“

„Po celém těle jizvy a pohmožděniny... pravá ruka zlomená. Dáváme jí infuze.“

„Spadla?“

„To je první hypotéza.“

„Dobře.“

„Ale má také otisky prstů okolo krku. Vypadá to jako stopy po škrcení.“

„Oukej.“

„Těžko odhadnout.“

„Připravíme se.“

„Díky. Končím.“

STOCKHOLM, ČERVENEC 2019

ZBOŽŇUJU STOCKHOLM UPROSTŘED ČERVENCE. TAMNÍ OBYVATELÉ utečou na Gotland, do Båstadu a na Riviéru a město upadne do letní hibernace. Člověk ho může mít jen sám pro sebe.

Sobotní večer, celý den pařilo slunce. Jakmile však nedosáhlo do ulic betonového města, přišlo výrazné ochlazení. Od sedmi ráno jsem byla v kanceláři v centru a domů jsem šla pěšky, abych se trochu nadýchala čerstvého vzduchu. S každým blokem, který jsem minula, bylo slyšet i vidět méně turistů. Ulice čtvrti Vasastan téměř zely prázdnotou. Za několik hodin, až padne tma, se na Odenplan nahnou lidé dychtící po zábavě, opilí a hlasití. Ale v té době už budu dávno v posteli.

Zastavila jsem a přiložila dlaň na okrově zbarvenou stěnu domu. Žhnula jako topení.

Měla jsem v plánu vyzvednout jídlo cestou a zavolala jsem Henri kovi, abych zjistila, jestli taky něco chce. Chtěl, proto jsem objednala poke misku s lososem pro něj a jedenáct kousků sushi pro sebe v jedné sushi restauraci v naší čtvrti. Když jsem si jídlo vyzvedávala, muž za pultem mi zvesela pokynul, nakupovali jsme u něj přinejmenším dvakrát týdně.

Pokračovala jsem k našemu vchodu, vešla dovnitř a jela malým výtahem až do pátého patra. Vstoupila jsem do předsíně a zavolala na Henrika.

„Haló?“

„Ahoj,“ ozvalo se tlumeně z obývacího pokoje. Byla slyšet puštěná televize.

Pokračovala jsem do kuchyně, všimla si hromady nádobí ve dřezu a neuklizeného kuchyňského stolu. Použitého hrníčku od kávy, jenž zůstal na Henrikově místě, útržků kuchyňského papíru, drobků chleba. Málem jsem se rozbrečela.

Byla sobota a já jsem pracovala více než dvanáct hodin, což jsem dělala víceméně každý den celé léto, zavolala jsem Henrikovi a zeptala se, jestli chce jíst, objednala jsem a vyzvedla jídlo, a on se ani nedokázal zvednout z pohovky, aby po sobě v kuchyni uklidil. Natož aby vytáhl skleničky a něco k pití z lednice.

Měl volno a celé dny trávil v bytě.

V téhle obrovské pitomé kuchyni s kuchyňským stolem pro deset osob. Co si s ní vůbec počneme? Jsme ubozí.

Televize se vypnula a vzápětí se Henrik přiloudal do kuchyně.

„Poslyš, mám plné zuby toho, jak...“ začala jsem a hlas se mi třásl rozrušením. „Já jsem přinesla jídlo, nemohl bys alespoň uklidit v kuchyni? Po sobě? To musím dělat i tohle?“

Henrik nic neřekl, ale položil hrnek od kávy do dřezu, vyhodil kuchyňský papír, natáhl se po utěrce a vrhl se na utírání stolu. Soudě podle řeči jeho těla se jednalo o téměř nadlidský výkon.

Povzdechla jsem si, vzala si lahev perlivé vody z lednice a nalila tekutinu do velké sklenice.

„Myslím, že musíme ty hory odložit.“

Henrik vzhlédl, ale nic neřekl, jen dál utíral kuchyňský stůl.

„Teď si nemůžu dovolit odjet na celý týden,“ pokračovala jsem.

„Aha.“

„Mohla bych si místo toho vzít volno začátkem září.“

„Jen si musíme ověřit, jestli to vyhovuje i Mileně.“

„Jo, to já přece vím. Zavolám jí.“

Byla jsem příliš naštvaná a rozrušená, než abych se posadila a jedla s ním u jednoho stolu, proto jsem si místo toho dala dlouhou sprchu. Horká voda ze mě smyla část mé frustrace. Brzo jsem litovala, že jsem na Henrika tak vyjela. Byla jsem unavená a přehnala jsem to.

Usmířili jsme se později toho večera, Henrik se na mě slabě usmál, když jsem se omluvila a objala ho. Dali jsme si sklenici vína a pokračovali ve sledování jednoho seriálu na HBO, přitisknutí k sobě na pohovce. Usnula jsem někde v polovině dílu. Probudila jsem se u titulků, políbila Henrika a šla si lehnout. On zůstal sedět na pohovce a apaticky zíral na televizi.

Co se to s námi stalo? Vím ještě vůbec, kdo Henrik je?

*Z výsledku Anny Samuelssonové, 880216-3382, 16. září 2019,
gällivarská nemocnice, pod vedením kriminálního inspektora
Anderse Suhonena*

„Takže... teď jsem spustil nahrávání. Dobrý den, Anno, jmenuji se Anders.“

„Dobrý den.“

„Jsem rád, že se mnou chcete mluvit. Chápu, že jste unavená a máte bolesti, ale je dobré tyhle věci vyřešit, co nejdříve to jde.“

„Ano.“

„Pokud budete mít pocit, že jste příliš unavená, nebo na vás přijdou bolesti, dáme si pauzu nebo to pro dnešek utneme a budeme pokračovat zítra. Souhlasíte?“

„Ano.“

„Slibujete, že se případně ozvete?“

„Ano.“

„Nemáte teď bolesti?“

„Jde to.“

„Výborně. Nejprve si ujasníme základní údaje... Jak se jmenujete?“

„Anna Signe Samuelssonová.“

„Rodné číslo?“

„880216-3382.“

„Bydliště?“

„Stockholm.“

„Kde pracujete?“

„Jsem právnička.“

„Stav?“

Ticho.

„Anno? Jste vdaná, svobodná, nebo...?“

„Zasnoubená.“

„Hm... S kým?“

„S Henrikem Ljungmanem.“

„Byl s vámi na té cestě?“

Ticho.

„Byl s vámi Henrik v Sarku?“

„Ano.“

„Henrik Ljungman, říkáte? Znáte jeho rodné číslo?“

„820302-7141.“

„Dobře. Tak to máme...“

„Našli jste Milenu?“

„Milenu?“

„Tankovicovou. Leží... Kdy... Co je dneska za den?“

„Pondělí. Šestnáctého září.“

„Včera... myslím... rozdělily jsme se...“

Ticho.

„Milena Tankovicová? Když jste se rozdělily, byla naživu?“

Ticho. Vzlyky.

„Anno? Víte, jestli Milena žila, když jste se rozdělily?“

Vzlyky.

„Ne... musíme ji najít...“

„Nežila?“

„Ne...“

Vzlyky.

„Milena Tankovicová, říkáte?“

„Jo.“

„Byla na tom výletě od začátku?“

„Ano.“

„Znáte její rodné číslo?“

„Ne.“

„Kde jste se rozdělily?“

Ticho. Vzlyky.

„Nedokážu...“

„Ale šly jste... Byla jste nalezena poblíž Aktse. Byla jste sama. Víte, jak dlouho jste šla sama?“

Ticho. Vzlyky.

„Myslíte si, že Milenu najdeme taky poblíž Aktse?“

„Já nevím...“

„Hm... Zajdu pro mapu. Uvidíme, jestli mi dokážete ukázat, kde by se Milena mohla nacházet. A Henrik. Šlo by to?“

Ticho.

„Byli jste tam vy tři? Vy, Henrik a Milena?“

Nesrozumitelná slova.

„Co jste říkala?“

„Byl tam ještě jeden.“

VZPOMÍNÁM SI PŘESNĚ, KDY JSEM O NĚM SLYŠELA POPRVÉ.

Bylo to v pátek třicátého srpna, seděla jsem s Milenou v restauraci Miss Clara na ulici Sveavägen a obědvaly jsme. Bylo slunečno a teplo, ale slunce svítilo slaběji a ve vzduchu už byl cítit blížící se podzim. Setkaly jsme se ve dvanáct v obchodě se sportovním oblečením, abychom si trochu obnovily vybavení. Novou plynovou bombu do hořáku, nové vlněné ponožky, prostředek proti komárům a sušené jídlo v sáčku.

Zarezervovala jsem stůl na tři čtvrtě na jednu a o půl druhé jsme byly s jídlem hotové a zrovna nám přinesli kávu. Účet byl zaplacený. Měla jsem ve skutečnosti naspěch, abych se vrátila do kanceláře, prodloužená obědová pauza, jako byla tahle, znamenala delší práci večer, nehledě na to, že byl pátek. Ale s Milenou jsme se už dlouho neviděly a ona souhlasila s odložením cesty na září dost narychlo. Nechtěla jsem působit moc vystresovaně.

Popíjela svoje espresso a v tu chvíli se odvážila.

„Poslyš... je tu něco, na co jsem se tě chtěla zeptat.“

„Na co?“

Viděla jsem na ní nervozitu z toho, co se chystá říct. Milena vždycky snadno zčervenala a teď se její bledé tváře zabarvily do ruda. Změnila účes: své tmavě blond vlasy měla ještě pořád v délce po ramena, ale nechala si ostříhat ofinu a obličej jí rámoval nenápadný melír. Působila ženštěji. Ale pořád stejně mile. Stejně jako za ta léta už tolikrát jsem dostala chuť ji obejmout.

„Věc se má tak, že...“ usmála se, téměř neochotně. „Potkala jsem jednoho kluka.“

„Vážně? To je super!“

„Jo, je to... super.“ Znovu se usmála a zhluboka se nadechla.

„Kdo to je?“

„Jmenuje se Jacob. Poznali jsme se přes internet.“

„No ne. To je báječné, Mileno!“ natáhla jsem se a rychle ji chytila za ruku. „Jak dlouho jste spolu?“

„Zhruba měsíc. Takže je to v začátcích.“

„No tak povídej. Kdo to je? Co dělá?“

„Rozhodně to není právník. Což je fajn.“

„To zní jako úlovek.“

„Je o něco starší než já...“

„Co to znamená?“

„Třicet osm.“

„Přibližně ve stejném věku,“ pronesla jsem. Přirozeně to nebyla pravda, Mileně bylo třicet dva, o rok víc než mně. Ale mám kolegyně jen o něco starší než já, které zpanikařily, nebo si spíš uvědomily, že za několik let zpanikaří, a proto se daly dohromady s muži kolem padesátky, čerstvě rozvedenými a s ještě nedorostlými dětmi. Spolehlivý recept na komplikovaný život.

Jacobovi bylo tolik co Henrikovi.

„Docela dost se věnuje lezení a kitesurfingu a všem možným extrémním sportům,“ pokračovala Milena. „Máte leccos společného.“

Začala jsem přemýšlet, jestli by mohlo jít o někoho, koho jsem znala.

„Jak se jmenuje dál?“

„Tessin.“

„Jacob Tessin...“

„A taky tráví hodně času v horách. Chodí po nich i šplhá. Jakmile slyšel, že se chystáme do Abiska, tak... přemýšlel, jestli by mohl s námi.“

Ta otázka mě překvapila, netušila jsem, co odpovědět.

„No,“ řekla jsem nakonec.

„Vím, že je to na poslední chvíli,“ pospíšila si Milena. „Takže chápou, jestli to nejde.“

„No vlastně... jde o to, že když jsme na horách, je to dost intenzivní, a my ho ještě nepotkali...“

„Ne, ne, já to chápu.“

„No ale chtěla bys, aby s námi jel?“

„Jo. Jasně. Je to přece můj kluk.“ Milena se usmála a já jí úsměv oplatila.

„Musím se zeptat Henrika,“ prohodila jsem.

„Samozřejmě, to je jasné.“

„Do odjezdu zbývá necelý týden. Může se k nám jen tak přidat, když dostane chuť? Nemusí si brát volno nebo tak?“

„Ne, tvrdí, že je to v pohodě.“

„Kde pracuje?“

„Je konzultant. BCG, tak se jmenují.“

„Jo, jo, ty znám... promiň, ale teď mě to začalo zajímat, máš jeho fotku?“

„Ne,“ odpověděla Milena a současně z kapsy nedbale vylovila mobil. „Neuvěříš mi to, ale žádnou fotku nemám.“ Ťukala do mobilu, jako by se v něm měla objevit nějaká fotka Jacoba, na kterou zapomněla.

„Nic se neděje, jen jsem si říkala, že když leze a tak, jestli jsem ho nepotkala.“

„Hm, ne, promiň, žádnou nemám...“

Nastalo krátké ticho. Znovu jsem se usmála.

„Zeptám se Henrika a brzo si promluvíme, jo?“ slíbila jsem. „Opravdu si myslím, že je super, že ses s někým seznámila, Mileno.“

„Díky.“

„A samozřejmě se šíleně těším, až ho potkám. Jde jen o to, že... prostě se nad tím jen musíme zamyslet.“

„Ne, já to chápu. A jasně, kdybyste měli pocit, že to není v pohodě, prostě to jen řekněte. Žádný problém.“

„Ne. Super.“

Zvedly jsme se, opustily restauraci a venku na chodníku se rozloučily objetím a slibem, že si o víkendu zavoláme.

Cestou zpátky do práce mě přemohla zvědavost. Najela jsem na stránku BCG a vyhledala si „Jacob Tessin“. BCG, Boston Consulting Group, jedna z největších a světově nejproslulejších konzultačních firem. Pochopitelně s trochu pošramocenou pověstí ve Švédsku kvůli tomu, že se zamotali

do projektu nové nemocnice Karolinska, ale stejně. Hodně lidí se k nim snažilo dostat, ovšem jen několik bylo vybráno. Pracovali a vydělávali si zhruba stejně jako my právníci. Osmdesátihodinové týdny nebyly ničím výjimečným. Roční plat jako šéf burzy také ne.

Ale žádného Jacoba Tessina jsem nenašla. Ani Jakoba Tessina, ani nikoho, kdo by odpovídal některé z dalších třech možností, jak psát jeho jméno, co mě napadly. Nepřipadalo mi to nijak zvláštní, hodně stránek mělo vcelku nedostatečné vyhledávání, ačkoliv by si člověk mohl myslet, že společnost jako BCG disponuje schopnostmi vytvořit plně funkční stránky. Jacob možná nebyl zaměstnán u stockholmské pobočky. Věděla jsem, že konzultanti takové úrovně občas přecházejí k projektům v jiných zemích.

Najela jsem místo toho na facebook a tam jsem ho našla. Jacob Tessin. Byl vysoký a hubený, vypadal vytrénovaně a byl osvalený podobně jako ostatní lezci a vytrvalostní sportovci, které jsem znala. Svaly, které nevznikly před zrcadlem v tělocvičně. Měl nakrátko střížené tmavě hnědé vlasy a snědou, opálenou kůži. Vypadal jako jeden z těch šťastlivců, kteří se na sluníčku nikdy nespálí.

Téměř všechny fotky ho ukazovaly v rozličných sportovních situacích: na horách, na raftu, s vybavením na kitesurfing na pláži. Tři muži v lese s rukama kolem ramen, v oblečení na horská kola, Jacob uprostřed, všichni tři zablácení, ale spokojení jako malí kluci.

Jediné, co jsem neviděla, byly jeho oči. Na všech fotkách měl sportovní sluneční brýle, které mu těsně přiléhaly k obličejí a odrážely svět ve všech barvách duhy.

Pak jsem ale našla několik fotek, jež se od ostatních lišily: Jacob a dva kamarádi na dovolené v kterémsi zemi u Středozemního moře. Vypadalo to jako Španělsko, nebo to možná bylo Portugalsko. Byly to obrázky ze surfování, z pláže, ale taky pár z prastarého, ošuntělého městečka s úzkými uličkami a obchůdky, jež očividně žily z turistů. A taky fotky z večera v hospodě: Jacob a jeho kamarádi seděli venku na zahrádce, v pozadí se táhla dlouhá ulice, bylo vidět spoustu lidí v pohybu, barevná světýlka a vřelé světlo z dalších venkovních zahrádek. Téměř jsem ten večerní vánek cítila na kůži, vnímala jsem lehkou opilost po pár sklenicích vína,

radost ze života. Toužila jsem po tom se tam ocitnout. A Jacob si posunul sluneční brýle na čelo. Smál se do objektivu. Jeho hnědé oči zářily.

*Z výslechu Anny Samuelssonové, 880216-3382, 16. září 2019,
gällivarská nemocnice, pod vedením kriminálního inspektora
Anderse Suhonena*

„Takže se podíváme, jestli... se vám podaří na mapě ukázat, kde zhruba bychom měli hledat Henrika a Milenu. A Jacoba.“

„Nevím...“

„Pokuste se, Anno. Nemusí to být přesně. Sarek je velký, takže pokud se nám podaří alespoň zmenšit oblast, kde hledat, bude to výborné. Tady jsme našli vás.“

Ticho.

„A hádám, že jste z parku šla pěšky? Šla jste na východ, takhle?“

„Hm.“

„Putovala jste tady kolem řeky? Pamatujete si to? Měla jste řeku po pravici?“

Ticho.

„Myslím, že ano.“

„A šla jste sama? Nebo byl s vámi někdo z ostatních?“

„Milena... chvílku se mnou byla.“

„Takže vy a Milena jste spolu chvílku šly?“

„Ano.“

„A... odkud jste šly, to si pamatujete? Prošly jste po Rovdjurstorgetu?“

Ticho.

„Anno? Vzpomínáte si na něco z toho, kudy jste šla?“

Ticho.

Vzlyky.

„Víte co, teď jsme zjistili něco málo o Mileně, to je dobře. Dneska se s tím spokojíme. Teď si odpočiňte. A pokud to zvládnete, budeme pokračovat zítra.“

Ticho.

„A budete moct vyprávět v takovém pořadí, jaké si sama zvolíte, a tak rychle, jak budete chtít. A já budu poslouchat.“

„ZDÁ SE MI, ŽE JE NA TAKOVÝ NÁPAD TROCHU POZDĚ,“ PRONESL HENRIK, zatímco vymačkával citronovou šťávu do misky, ve které míchal dresink. „Odjíždíme za týden.“

Později v ten stejný pátek, kdy jsem obědvala s Milenou, jsem s Henrikem stála v kuchyni a připravovala večeři. Čekali jsme hosty. Po tom dlouhém obědě jsem se vrátila z práce později a právě došla domů, ale Henrik začal beze mě. Rád vařival jídlo a nadcházející večeře mu dodala energii. To mi přišlo vhod. Už několik týdnů byl zpátky v práci v Uppsale, ale netečnost a neustálá mizerná nálada se ho vytrvale držely dál.

Teď se v troubě pekl losos na hrubé soli, malé brambory s koprem se vařily v litinovém hrnci, v lednici stály skleničky s panna cottou i miska s borůvkami naloženými ve třtinovém cukru a citronové šťávě, zakrytá plastovou fólií. Já jsem krájela koriandr k ceviche z tresky, které jsme připravili jako předkrm. Víno Sancerre stálo s vytaženým korkem na jídelním stole. V chladiči na víno čekalo několik dalších lahví.

Řekla jsem Henrikovi o svém obědě s Milenou, o tom, že se dala dohromady s jedním klukem a ptala se, jestli by mohl jet na hory s námi. Během odpoledne jsem nad tím hodně přemýšlela a přikláněla jsem se k tomu, že bychom měli Jacobovi dovolit, aby jel.

„Jistě,“ prohodila jsem, „ale právě se seznámili, takže s tím nemohla přijít dřív.“ Odštípla jsem listy koriandru, nakrájela je na malé kousky a vložila je do skleničky.

Henrik neodpověděl, místo toho se vrátil k monotónnímu tichu. Naplnil elektrický mlýnek na koření červeným pepřem a pomlel ho do dresinku.

Když jsme prodali svoje vlastní byty, abychom se spolu sestěhovali, našli jsme tenhle, čtyřpokojový, sto dvacet metrů čtverečních a zvláštní tým, že se dvacet pět let nerenovoval. Takže jsme všechno vyhodili. Já jsem

projekt řídila, kromě kuchyně, jež byla doménou Henrika. Původní styl bytu jsme respektovali co nejvíce: anglické obklady, štukaturu na stropě, starou dřevěnou podlahu. A naplnili jsme ho moderním skandinávským designem. Nebylo to příliš originální, ale hezké a funkční, a ne přehnaně osobní, kdybychom byt chtěli prodat, abychom se nakonec přestěhovali do domku.

Zbořili jsme jednu stěnu, abychom zvětšili kuchyň a měli víc místa pro velkorysou jídelnu. Kamna a lednice, mrazák a stroj na espresso, kuchyňský robot, všechno bylo stylové a vysoce moderní. Jedna z věcí, které Henrik na vaření oceňoval, byly rozličné přístroje. Používal teploměr, aby mělo vajíčko, když ho vařil, přesně šedesát tři stupňů. Miloval připravovat crème brûlée, aby mohl uplatnit svůj příliš velký hořák – profesionální stroj, který viděl používat kuchaře ve vyhlášené restauraci. Pomocí mobilu dokázal ovládat teplotu v troubě nehledě na to, ve kterém pokoji se nacházel. A stejným způsobem ovládal i hudbu, která se linula ze skrytých reproduktorů. Jednou jsem to spočítala: jen v kuchyni ukazovaly přesný čas čtyři různé digitální displeje.

Ne že by se mi v našem bytě nelíbilo. Ale někdy jsem uvažovala, jestli moje touha po přírodě a horách nebyla podněcována právě potřebou utéct od všech těch digitálních číslic, tlačítek, menu, pípajících věcí a od efektních malých elektromotorů, které diskrétně hučely.

Setkat se s něčím neměnným, něčím, co existovalo odjakživa a co vždycky bude existovat. Podivným způsobem mě uklidňovalo cítit se malá a bezvýznamná. Hory se o tebe nezajímají. Ani po tobě nic nechtějí.

Henrik se očividně nechystal nic říct, proto jsem pokračovala: „Každopádně si myslím, že je těžké to odmítnout.“

„A to jako proč?“

„Mileně nikdy nevadilo, že jezdíš s námi.“

„To je přece rozdíl.“

„Protože?“

„Protože mě přece zná. Zнала mě dokonce dřív než tebe. Tohle je někdo, o kom nic nevíme.“

Jasně že jsem Henrikovu poznámku chápala. Já s Milenou a Henrikem jsme hory podnikli v tomhle složení už mockrát, vždycky jsme následovali zažitě vzorce, měli rozdělené role. Byla to jedna z mála příležitostí během roku, kdy jsem se mohla cítit uvolněně. Žádné požadavky, abych něco dokázala. A vzít s sebou člověka, kterého jsme neznali, i kdyby byl úžasně milý, by znamenalo, že by se nikdo z nás nezvládl uvolnit stejně jako obvykle. A kdyby byl divný, nebo dokonce nepříjemný, náš týden v horách by nestál za nic.

„Když jsme to chtěli odložit z července na září, souhlasila,“ poznamenala jsem.

„Když jsi to ty chtěla odložit.“

„Jo, jo, jasně, když jsem to já chtěla odložit. To je fuk. Každopádně by bylo trochu nefér, kdybychom tohle odmítli. A ona s sebou nikdy předtím nikoho vzít nechtěla. Nemyslíš, že si promyslela, jak její kluk do naší party zapadne? A i kdyby nebyl ten nejpříjemnější člověk na světě, snad to s ním jeden týden vydržíme. Protože to po nás chce Milena.“

Henrik znovu zmlkl. Míchal vidličkou dresink v misce. Já jsem nakrájela čerstvou tresku na úhledné mini kousíčky. Nakonec jsem se na něj podívala.

„Tak co, Henriku?“

„Jo, jasně,“ odsekl nakonec. Zněl unaveně.

Vrhla jsem pohled k číslicím na mikrovlnce. Brzo měli přijít hosté. Ze sporáku se ozvalo zapípání: brambory byly hotové. Henrik odsunul hrnec z desky, která pod keramickým sporákem oranžově zářila. Nikdo z nás nic neřekl, dokud se ode dveří o několik minut později neozvalo zvonění a první hosté nevstoupili dovnitř. Zdálo se, že nás od sebe zachránili.

*Z výsledku Anny Samuelssonové, 880216-3382, 17. září 2019,
gällivarská nemocnice, pod vedením kriminálního inspektora
Anderse Suhonena*

„Jak se dneska cítíte?“

„Dobře.“

„Spala jste?“

„Ne moc dobře.“

„Měla jste bolesti?“

„Hm.“

„Teď je ale nemáte?“

„Ne. Ale jsem unavená.“

„To chápu. Můžeme si začít trochu povídat, Anno, a jakmile ucítíte, že už nemůžete, řekněte mi. Uděláme to tak?“

Ticho.

„Hm.“

„Jen si ověřím, jestli jsem to správně pochopil. Vy a Henrik Ljungman jste zasnoubeni?“

„Ano.“

„A Milena Tankovicová a Jacob Tessin jsou taky pár?“

„Jo.“

„Odkud se znáte?“

„Jsme kamarádi z dob, kdy jsme studovali v Uppsale. Práva.“

„Chápu.“

„A Milena zná Henrika taky z Uppsaly, byl učitelem na právech.“

„Jistě. Takže vy tři se znáte už dlouho?“

„Ano. A do hor jsme na týden jezdili už hodně let.“

„Kam jste jezdívali?“

„Na obvyklá místa. Jämtlandský trojúhelník. Kungsleden z Abiska až nahoru na Kebnekaisi. Jednou Norsko. Borgafjäll.“

„A bydlívali jste v chatách?“

„Jo, většinou. Ale obvykle s sebou máme stan, abychom mohli pár nocí přespat venku v horách.“

„Rozumím. Ptám se proto, že Sarek je o něco drsnější. Jak jistě víte. A v září je to navíc... Člověka může zastihnout i hodně špatné počasí.“

„Obvykle jezdíváme v červenci. Ale celé léto jsem pracovala, proto to padlo na září.“

„Jasně.“

„A neměli jsme v plánu jet do Sarku. Měli jsme jít znovu po trase Kungsleden, z Abiska na horu Kebnekaise.“

„Ale změnili jste plány?“

„To byl Jacobův nápad.“

SIMON SE OPŘEL DO ŽIDLE, NATÁHL SVOJE DLOUHÉ NOHY POD STŮL a hodil do sebe sklenku vína. „Kdy do toho praštíte?“ zeptal se rozverně, aniž se podíval na mě nebo na Henrika. Následoval smích. Povídali jsme si o společných známých, kteří se měli koncem podzimu brát, všichni jsme byli pozváni na svatbu.

Henrik se usmál a zašklebil se, jako by se jednalo o citlivé téma.

„No to se podívejme, jak nám nakonec vyšlo počasí, co?“ prohodil a vzal ze stolu lahev. „Dá si někdo víno?“

Další smích. Jednoznačný pokus vyhnout se odpovědi zafungoval. Nikoho by nenapadlo, že se opravdu jednalo o citlivou otázku, když o ní Henrik tak otevřeně žertoval.

„Kdo si počká a tak dále,“ usmála jsem se.

„Bla, bla, bla,“ odvětil Simon a mně došlo, že je opilejší než obvykle. Byl spoluvlastníkem firmy, ve které jsem pracovala, a několikrát jsme spolu podnikli závod z ostrova na ostrov, ze Sandhamnu na Utö. Jeho manželka Jennifer, která byla PR manažerkou v jednom velkém korporátu, se na něj zkoumavě podívala. Všimla si stejné věci jako já.

„Henriku?“ pokračoval Simon. „To ty váháš? Myslíš si, že najdeš lepší, než je Anna?“

„Simone,“ napomenula ho Jennifer.

„Co?“

„Uklidni se.“

„Jasně, já se uklidním. Někdy se člověk musí uklidnit, jindy by měl člověk naopak trochu přidat, pokud například – a tady se jedná jen o hypotetický příklad, fakt strašně hypotetický – je zasnoubený několik desetiletí a...“

Vlna protestu ode mě, Jennifer, Eriky a Olofa Simonův hlas zcela přehlušila. Henrik upřel pohled na desku stolu. I nadále se usmíval, ale teď jeho úsměv působil uměle.

Erika se na něj zkoumavě podívala, vypadala téměř znepokojeně. Byla to jeho kamarádka z práv v Uppsale, momentálně profesorka na vysoké škole v Södertörnu. Erika s Olofem byli jediní z naší skupinky, kteří si už stihli pořídit dítě.

„Simone,“ zopakovala Jennifer o něco ostřeji.

„Jo, jo, omlouvám se, že se snažím přijít na kloub tomu, co nám všem vrtá hlavou,“ reagoval Simon.

Pohlédla jsem na Henrika.

„Fajn, teď vím, koho vyškrtnout ze seznamu pozvaných,“ zažertovala jsem. Henrik se slabě usmál.

„Koho? Jaký seznam pozvaných?“ zajímalo Marka. On a Valle se právě vrátili z balkonu, kde si vychutnávali svoji cigaretu. Mark byl šéf fondu v jedné bance, které jsme vypomohli s jednou větší akvizicí. Valle byl jeho manžel, choreograf.

„Simon nesmí na naši svatbu,“ oznámila jsem.

„Už jste naplánovali datum? Kdy teda?“ chtěl vědět Mark.

Jen jsem potřásla hlavou.

„Jedete letos do hor?“ zeptala se Erika Henrika ve snaze pomoci nám změnit téma.

„Jo, vyrážíme za týden,“ odpověděl Henrik.

„S... jak se jmenuje?“

„Milena. Jo, s ní.“

„Můžete se brát v horách, věděli jste to?“ vpadl do toho Simon, teď se ale nikdo nezasmál. Překročil tenkou hranici mezi zábavným a otravným. Jennifer nic neřekla, ale zabořila do něj rozrušený pohled. Podívala jsem se na Henrika.

„A možná ještě jeden člověk,“ dodala jsem. Byla to jen snaha dostat se co nejdál od tématu mého a Henrikova dosud neuskutečného sňatku. Ale taky jsem tušila, že to naši společnost zaujme. Henrik mi věnoval temný pohled.

„Jo? A kdo?“ zeptala se Erika.

„Milena si našla kluka.“

Mark zkrabatil čelo.

„Moment, kdo je Milena?“

„Byla s námi už několikrát,“ odpověděla jsem. „Jedna stará kamarádka z Uppsaly. Blond vlasy, o něco kratší než já.“

„Jo, jo,“ řekl Mark. „Už vím. Ta tichá, tajemná žena.“

„To je ta, co jste se ji pokoušeli dát dohromady s Trulsem Kofoedem?“ chtěl vědět Simon.

„Ne, ale posadila jsem je vedle sebe na večeři.“

„Ale je to ta, co nikdy s nikým nechodila, že?“ zeptal se Mark.

Henrik vypadal rozčileně. „Ne, nebyla vždycky singl.“

„Nebyla?“ řekla jsem.

„Ne,“ pokračoval Henrik. „Nebyla, měla kluky.“

„Každopádně,“ pokračovala jsem, „potkala kluka, jmenuje se Jacob, pracuje v BCG a hodně chodí po horách, nejspíš. Proto se zeptala, jestli by mohl jet taky.“

„Ale ještě jste ho nepotkali,“ zajímal se Mark.

„Ne,“ odpověděl Henrik.

Erika se otočila na Olofa. „BCG, tam pracuje Jossan, ne?“

„Jo. Jak se jmenuje dál?“

„Tessin,“ řekla jsem. „Jacob Tessin.“

Zdálo se, že Olof hledá v paměti. „No... několikrát jsem si tam za Jossan zašel po práci. Jacob zní docela povědomě. Víte, jak vypadá?“

„Vysoký a tmavovlasý,“ řekla jsem. „Kdo je Jossan?“

„Moje sestřenice.“

„Vysoký, tmavý cizinec,“ prohodil Simon lehce zastřeným hlasem, jako by předčítal nahlas z harlekýnky. Nikdo to nepovažoval za vtipné, nejméně ze všech Henrik, který se zhluboka napil vína. Nezmnínala jsem se před ním, že jsem Jacoba hledala na facebooku a že jsem ho viděla na fotkách.

„Myslím, že jsem ho potkal,“ pronesl Olof. „Něco mi to říká.“

„Zeptej se sestřenky, co je zač,“ poprosila jsem.

„Jasně. Jacob Tessin?“

„Jo.“

„Takže... co vy na to? Smí jet s vámi?“ chtěla vědět Erika.

Už jsem litovala, že jsem se o tom zmínila. Ještě jsme to s Henrikem neprobrali a teď o té otázce budou ve všech možných úhlů diskutovat naši zpola opilí, v případě Simona úplně opilí přátelé. Uvědomila jsem si, že by z toho Henrik mohl vyjít jako někdo sebestředný a negativní.

„Ještě jsme se nerozhodli,“ oznámila jsem. „Na jednu stranu s sebou Milena nikdy nikoho nebrala. A já jsem letos cestu odložila, protože jsem v létě moc pracovala, a jí to nevadilo. Proto je nám blbě jí říct ne. Na druhou stranu... na horách jsme si hodně blízko. My tři se známe dost dobře. Budeme muset brát ohledy na někoho cizího. Nebude to to samé.“

Erika přikývla.

„Od Mileny je trochu divné, že se zeptala, si myslím.“

No jistěže souhlasíš s Henrikem, projelo mi zlostně hlavou, vždycky to tak je. Ale bylo to nespravedlivé, nezmínila jsem se o tom, kdo z nás si co myslel.

„Jo, ale jestli potkala kluka, co má hory rád... Nemyslím si, že by Milena dotáhla někoho, kdo se k nám nehodí.“

„Každopádně to tady dneska večer nevyřešíme,“ vložil se do toho Henrik. Všem bylo zřejmé, že je naštvaný.

„Ne, uvidíme,“ pronesla jsem smířlivě a zvedla se. „Dá si někdo kafe? Čaj?“

Ozvalo se mumlání. Všichni byli rádi, že necháme tohle téma být. Kromě Simona. Vyprázdnil svoji skleničku jedním douškem.

„Jacob Tessin... to zní jako skutečně pořádně debil.“

Ani teď se nikdo nezasmál.

V SOBOTU, KDY JSME MĚLI VYRAZIT, JSME VSTALI BRZO A DALI SE DO balení. Všechno bylo nakoupeno a připraveno, takže šlo jen o to, nacpat to do batohů.

Balení nepovažuji za nudu, ne když jde o cestu do hor. Kdybych se měla věnovat jen tomu, dokonce by se mi to líbilo. Všechno vybavení a drobnosti, které člověk na túře používá, mi připomínají silné zážitky, jež jsem prožila při předchozích cestách. Když si balím malou plastovou lahev, kterou používám na tekuté mýdlo, cítím vůni ohořelého obložení staré sauny a před očima vidím malým okýnkem horský masiv.

Ale pochopitelně jsem se tu sobotu nemohla věnovat jen balení, taky jsem musela pracovat, kvůli čemuž byl den roztržštěný a plný stresu. Měla jsem být pryč celý týden a některé věci bylo třeba před odjezdem napravit a dokončit. Dny na horách jsou jediné dny v roce, kdy nejsem na příjmu, jinak jak klienti, tak kolegové vědí, že mi mohou zavolat kdykoliv.

Úplně dospod batohů jsme umístili převlečení, spodní prádlo a ponožky, které musí za každou cenu zůstat suché. Potom Henrik připevnil pod svůj batoh stan a já jsem na oplátku zabalila skoro všechno, co bylo třeba k vaření, do toho svého. Většinou jsme se chystali spát v chatkách, kde je malá kuchyňka nebo alespoň vaříč. Ale některé noci jsme si naplánovali ve stanu a obědvat jsme měli každý den venku, pokud nás nezastihne průtrž mračen nebo sníh. Navíc možná budeme chtít rozdělat tábor, pokud narázíme na pěkné místo s výhledem. Proto jsem sbalila plynový vaříč a ešus se vším příslušenstvím, stejně jako jídlo: vločky, které se daly uvařit na kaši k snídani, polévky v sáčku, nudle do polévky, aby se člověk cítil sytější, nějaké mrazem sušené potraviny. Nádobu s místem pro čtyři různá koření. Instantní kávu, oříšky a rozinky. Čokoládu a několik balení sušenek.

Když jsem dobalila jídlo, doplnila jsem zbytek místa věcmi, které se na našich výpravách do hor ukázaly jako nezbytné. Necesér, pláštěnka,

péřová vesta, čepice a rukavice. Švýcarský nůž. Nakonec jsem úplně nahoru položila mapu Abiska a Kebnekaise z nepromokavého materiálu. Bylo zabaleno.

Donesla jsem batoh do koupelny a položila ho na váhu. 12,3 kila. Dobrá váha. První roky vážil batoh téměř dvacet kilo a stalo se pro mě výzvou každý rok váhu snížit. Menší váha znamenala větší pohodlí při chůzi, ale taky menší komfort, když člověk došel do cíle. Henrik radši nesl několik kilo navíc, aby se měl o něco líp, až dorazíme do horské chaty.

Jeden rok s sebou nesl lahev vína, nehledě na moje neúnavné pokusy ho přivést k rozumu. Když ji v chatce v Singi odzátkoval, odmítla jsem se napít, abych dokázala, že si stojím za svým. Henrik s Milenou si každý dali skleničku a další večer vypili zbytek. Předstírala jsem, že na víno nemám chuť, a on předstíral, že mu nevadilo tahat se s kilem navíc. Ale příště už víno do hor nevzal.

V žaludku jsem cítila lehčí cestovní horečku. V noci se vydáme vlakem do Abiska. Odtamtud půjdeme po stezce Kungsleden směrem na horu Kebnekaise a u Singi odbočíme na Durlingskou stezku. Tam budeme jednu nebo dvě noci stanovat, podnikneme výstup na vrchol a potom budeme pokračovat přes Vierranvarri dolů do horské stanice pod Kebnekaisi. Tam několik dní zůstaneme, než se vydáme domů. Mohla bych vyrážet na denní túry po údolí Tarfala, pokud bych chtěla, nebo se vyšplhat na Kebnekaisi podél náročnější, východní stěny. Věděla jsem, že k tomu Henrika ani Milenu nepřemluví, ale neměla jsem nic proti tomu, jít jeden den sama. Mohla bych si jít svým tempem, které bylo rychlejší než Henrikovo a Milenino.

Okolo páté hodiny jsme byli oba s Henrikem převlečení do turistického oblečení. Učesala jsem si svoje blond vlasy do přísného copu a nazula si tenisky. Pohorky mi visely z batohu, přivázané tkaničkami. Zvedla jsem batoh z podlahy, nahodila si ho na jedno rameno a zastrčila do popruhu i druhou ruku. Henrik udělal to samé.

Opustili jsme byt a zamkli za sebou.

Šli jsme k hlavnímu nádraží. Pěkné počasí vydrželo, vzduch byl čistý a teplý. Město klidně oddechovalo. Někteří kolemjdoucí nám věnovali

zaujaté pohledy, když jsme kolem procházeli se svými velkými batohy. Tíha byla dobře známá a příjemná, na nohou a na břicho byly namáhány nové svaly, když se tělo snažilo přizpůsobit, aby uneslo náklad a udrželo rovnováhu. Cítila jsem se silná, pružná a plná energie. Každý jsme si dali dvojité espresso u Tegnérlundenu, poslední skutečně dobrou kávu, protože v následujícím týdnu jsme měli být odkázáni pouze na její instantní verzi. Chutnala výtečně a ve stromech okolo sochy Strindberga štěbetali ptáčci. Těšila jsem se, že se brzo seznámím s Jacobem Tessinem.

Předchozí týden v pátek večer, když hosté odešli domů, jsme byli oba s Henrikem naštvaní, a než jsme si šli lehnout, nic moc jsme si neřekli. V sobotu Henrik to téma nadnesl u snídaně a prohlásil, že souhlasí, že nemůžeme jen tak Mileně zakázat, aby si Jacoba vzala s sebou. Ulevilo se mi, že se kvůli tomu už nemusíme hádat. Řekla jsem, že chápu, jak se cítí, taky bych byla radši, abychom jeli jen já, on a Milena, jako vždycky.

„Pokud to nebude dobré, příště už pojedeme sami,“ navrhla jsem.

V neděli jsem Mileně zavolala. „Promluvili jsme si o tom a myslíme si, že bude moc fajn, když s námi do hor pojedete i Jacob,“ oznámila jsem jí.

„Jo, to je bezva,“ odvětila Milena, ale nezněla tak spokojeně, jak jsem očekávala. Nikdy nebyla člověkem, který by se příliš projevoval nebo měl velké citové výlevy, ale přesto jsem doufala alespoň v trochu nadšení. Hádala jsem, že je myšlenkami jinde, a už jsem nad tím dál neuvažovala.

Převážně proto, že se odjezd blížil a přípravy byly o něco konkrétnější, potlačila jsem celou tu věc s Jacobem do pozadí. Milena a Jacob byli přece jen okrajovou součástí celého zážitku. I kdyby se ukázalo, že je otravný nebo se s ním nedá mluvit nebo by byl celkově nepříjemný, pořád ještě existovalo plno věcí, které mi vzít nemohl. Zážitek z přírody; pocit po celém těle, jak dobře chutná jídlo po několikahodinové chůzi; hluboký spánek. Jo, mohl by toho být nepříjemnou součástí. Ale ne, nemohl mi zkazit moje prázdniny v horách.

Bylo by pochopitelně přirozené, abychom se během týdne ještě před cestou některý večer potkali a seznámili se, ale na to jsme neměli čas. Měli jsme se s ním setkat už za několik minut a já cítila zvědavost. Kdo

byl Jacob Tessin, první kluk, kterého moje kamarádka, již jsem znala už deset let, chtěla představit jako svého přítele?

Pokračovali jsme po ulici Upplandsgatan, dolů z kopce, okolo náměstí Norra Bantorget a dál na ulici Vasagatan. Tady byl větší provoz, ze všech stran se valili chodci. Toužila jsem po horách, kde nebylo třeba nikomu uhýbat. Brzo jsme vešli do budovy hlavního nádraží. Od klenutého stropu vysoko nad našimi hlavami se odrážely kroky a hlasy, ozvěna, již jsem si spojovala s taškami a lístky a tím, být někde na cestě.

A tam v dále, uprostřed haly, u kruhového zábradlí, jsem je uviděla. Milenu a Jacoba.

Moje první myšlenka byla: je velký. Takový byl i můj dojem, když jsem viděla fotky na facebooku, ale ve skutečnosti to bylo ještě zřetelnější. Milena je průměrné výšky, ale vedle něj vypadala malá. Moje další myšlenka, která taky pasovala k mému dojmu z facebooku: vypadal vytrénovaný. Svůj batoh nechal na kamenné podlaze, měl na sobě tričko bez rukávů a ruce v kapsách. Jeho ramena byla svalnatá, šlachovitá a opálená. I držení těla měl atletické: rovná záda, hrudník vypnutý.

Držel Milenu za ruku. To bylo roztomilé.

Moje další myšlenka: musí mu být víc než třicet osm. Jeho opálený obličej lemovaly husté, tmavě hnědé vlasy. Jejich linii měl rovnou, ještě mu neustupovaly. Ale vrásky v obličejí, mezi obočím, na čele, kůže na krku... spíš bych mu hádala kolem čtyřiceti pěti.

Opravdu jsem si mohla tohle všechno pomyslet během těch několika málo vteřin, které zabralo k nim dojít? Nebo jsem si to jen domyslela později? To nevím.

Usmála jsem se a zamávala na ně. Milena se rozzářila a zamávala zpátky. Jacob se taky usmál, byl to trochu napjatý úsměv plný očekávání. Pustil Mileninou ruku a přešlápl z nohy na nohu.

„Ahoj, ráda vás vidím,“ řekla jsem, a když jsem byla skoro u nich, usmála jsem se ze široka. „Anna,“ pokračovala jsem a natáhla ruku k Jacobovi.

„Ahoj, Jacob.“

Ve své velké dlani, která byla teplá a suchá, stiskl moji ruku. Měl pevný stisk. Usmál se na mě a oči mu zářily.

Otočila jsem se na Milenu.

„Ahoój... Ráda tě vidím.“

Milena se taky usmála, rozpřáhla jsem ruce a dlouze jsme se objaly.

„Joo, konečně je to tady,“ pronesla. Za zády jsem slyšela, jak se Jacob vítá s Henrikem.

„Takže ty musíš být Henrik?“

„Přesně tak.“

„Ahoj, Jacob. Těší mě.“

A ještě jednu věc jsem si tehdy pomyslela.

Já ho znám.

ŠLI JSME SMĚREM K VLAKU. POVÍDALA JSEM SI S MILENOU, ALE POŘÁD jsem na půl ucha poslouchala, co si říkají Henrik a Jacob za námi.

„Omlouvám se, že jsem se k vám tak vecpal,“ pronesl Jacob. „Chápu, že nemusí být příjemné, když se k vám připojí někdo, kdo... no prostě, jestli tomu rozumím správně, tohle podnikáte už hodně let.“

„O nic nejde,“ odpověděl Henrik. „Chodíš hodně do hor?“

„Dalo by se říct, že je to můj druhý domov.“

„Narodil ses tam nahoře?“

„Ne, to ne, ale zhruba od patnácti jsem tam trávil skoro každý rok. V zimě na lyžích, v létě jsem lezl.“

„Hm... několikrát jsme byli na lyžích v Sälenu. Ale hlavně jezdíme do Alp.“

„Jo... no já jezdívám do Riksgränsenu, to je moje oblíbené místo. Skvělé na paragliding.“

„Jo, jo... to děláš?“

„No každopádně se snažím,“ zasmál se. „Ale Abisko je na putování překrásné. A Kebnekaise. Už jste tam byli?“

„Jo. Je to... no jak dlouho už? Naposledy asi před třemi lety. Čtyřmi.“

„Hory jsou pro mě jako meditace. Pracuju až moc. I o víkendech a tak. Takže je fajn vypadnout a na chvíli myslet na něco docela jiného. Jak se říká, dobít baterky.“

„Hm.“

Došli jsme na nástupiště. Vzduch se nehýbal, zapáchal naftou a horkým kovem. Během chůze ze čtvrti Vasastan jsem se zahřála a začínala jsem se trochu potit. Našli jsme náš vagon a nastoupili do vlaku. Úzká ulička praskala ve švech cestujícími povětšinou s batohy, kteří přicházeli z různých směrů a hledali svoje místa. Já s Henrikem jsme si ale rychle

našli naše spací kupé v první třídě s vlastní toaletou a koupelnou. Otevřeli jsme posuvné dveře a na zem postavili batohy.

„Tak tady budeme my,“ prohodila jsem. „A co vy?“

„Asi je to někde dál,“ odvětila Milena. „Jsmo jinde, Jacob si to rezervoval nedávno.“

„To měl ale štěstí, že našel místo,“ poznamenala jsem.

Jacob se na mě pousmál. „Jo, byla to klika. Jinak bych musel stopovat.“

Pohledem jsem zavádila o Milenu, která se také usmívala, ale současně měla v pohledu něco zkoumavého. Uvědomila jsem si, že se pokouší zjistit, co si o Jacobovi myslím. Řekla jsem: „Uvidíme se za půl hodinky v jídelním voze?“

„Jo, to zní skvěle,“ odpověděla Milena. Pokračovala dál chodbičkou, Jacob se usmál a kývl na mě a Henrika, ale myslím, že hlavně na mě. Potom se vydal za Milenou. Teprve v tu chvíli jsem si všimla, že mu na batohu visí lezecké vybavení. Háčky, provaz a cepín. Co ho to napadlo? Chystal se jít hřebenovkou až na severní pól? Nebo putovat okolo vrcholu Tuolpagorni? Zatáhla jsem dveře a posadila se na výklonnou stoličku. Henrik už seděl naproti mně na posteli. Podívali jsme se na sebe. Nakonec jsem prohodila: „Tak... co si myslíš?“

„Připadá mi celkem v pohodě.“

„Že jo?“

„Hm.“

„Musím se přiznat, že se mi celkem ulevilo.“

„Hm.“

„Představ si, že bychom hned po pěti minutách měli jasno, že trávit týden s takovým idiotem by nešlo.“

Henrik neodpověděl. Vypadal unaveně.

„Znáš ho?“ zeptala jsem se.

„Co? Ne.“

„Něco na něm... hned jak jsem ho uviděla, tak jsem měla pocit, že je mi na něm něco povědomého.“

„Přece jsi ho viděla na fotce. Předtím?“

„Jo. Ale tehdy mě to nenapadlo.“

„Ne, já ho každopádně neznám.“